

**לפני שלושה
חודשים ניסה גיל
בן היו ל גנוב
חגורה במיספרה
של יפית ניניו.
היום הוא מתגורר
אצל יפית (מימין),
כבנה לכל דבר. הם
בטוחים שבכך נפתרו
הבעיות של גיל ועל
מישטרת בתיים**

המישטרה חוששת ממנו. יפית יצאה מהמיספרה וקראה לגיל. היא שאלה אותו מה חיפש בעצם באותו ביקור ראשון יחד עם ידידו המבוגר. בתחילה ניסה גיל להתחמק, אך אחריכך הודה, כי ניסה לגנוב את החגורה שהיתה בחלון הראווה. אתה חושב שאני מרוויחה את הכסף שלי כל-כך בקלות? שאלה יפית, הוציאה את החגורה מחלון הראווה ונתנה אותה במתנה לגיל.

**שמות
זהים** ★

**הקשר הערין שנקשר בין
הספרית, ששיכלה את בנה היחיד
(המשך בעמוד 46)**



לחזור למנוב

בגיל 11

וגונבים כל דבר שמקבלים מהבית, מספר גיל. הוא שנא את המוסדות, ולכן ברח מהם בכל הזדמנות. בתחילה נהג לחזור הביתה, אך משם היה קל מאוד להחזירו למוסד השנוא. לכן, במשך השנים למד להתחבא ברחובות, ללון במיקלטים נטושים, ולאכול מכל הבא ליד.

כבר מגיל 10 היו לגיל חברים מבוגרים ממנו, שאותם הכיר כמוסדות. היו לו חברים בני 15, 18 ואפילו 20. חלקם, שהיו כבר עבריינים ותיקים, השתמשו בגיל כעוזר. וכך היה נודד לו שבועות ארוכים בחברתם של עבריינים צעירים ולומד מהם.

יחד עם אחד מחבריו אלה, שוטט בוקר אחד ברחוב בלפור, הרחוב הראשי של בתיים, ועבר ליד המיספרה של יפית ניניו. בחלון הראווה ראו שני הילדים חגורה יפה, המוצגת שם למכירה. השניים הסתודדו, ואחריכך נכנסו לחנות. מישו הוהיר את יפית והיא חשדה בילד הגדול שהוא רוצה לגנוב את החגורה. הילדים יצאו מהחנות מבלי שהצלוחו לגנוב דבר.

פניו היפים של גיל נחרטו בזכרונה של יפית. "איך אפשר לשכוח פנים כאלה?" היא שואלת בחיך. בגלל הבעת פניו התמימה וקומתו הנמוכה לא חשדה בו יפית כלל, היא חשדה רק במלווהו, הבוגר ממנו.

ערב תגיפורים, כאשר יפית עמדה במיספרה המלאה והכינה תיספורות ותיסרוקות לחגיגות הפורים, הופיע לפתע גיל במיספרה. הוא הראה לה כמה שטרות-כסף שהיו בכיסו, וביקש כי תיצבע את שערו בספריי צבעוני לחג. יפית חייכה אליו ואמרה: "זה כסדר, זו המתנה שלי בשבילך לחג." היא צבעה את ראשו כשלהל צבעים וגיל הלך מרוצה לדרך.

משהו בחיך החם של יפית משך כנראה את גיל בחזרה לביספרה. יומיים אחרי החג הופיע שם שנית, הפעם סיפרו לקוחות ליפית, כי הילד התמים אינו אלא הפושע המפורסם שעליו נכתב כה הרבה בעיתונים, ואשר

ילד שפתח את הדלת נראה כמו רוגמן ביגריילרים, שחקן קולנוע קטן, או סתם ילד יפהתואר, בן 8. אולם גיל (שם בדוי — הילד קטין) בן ה-11, הנראה קטן מגילו, כונה בעיתונות "עברייני המטיל את חיתתו על מישטרת בתיים".

בגלל גילו הצעיר אין גיל עדיין בריעונשין ובגלל חוק יצחקי, אין המישטרה יכולה לעשות דבר כאשר הוא נתפס בביצוע עבירה. כל מה שהשוטרים יכולים לעשות, הוא להטיף לילד מוסר ולהחזירו לבית אמו.

בחדשים האחרונים הטריד גיל את מישטרת בתיים כשיגעון הפרטי שלו, נהיגה באופנועים. מרי פעם נעצר ברחובות העיר, כשהוא נוהג אופנוע רביעצמה, כשהוא בקושי מגיע לרושיות. "אני אוהב את הרוח בפנים, ולכן אני גונב אופנועים. מכוניות זה לא אותו דבר. בעיתונים כתבו שגנבתי גם מכוניות. זה לא נכון, רק פעם אחת גנבתי מכונית", הוא אומר. ואמנם, יום אחד הפתעו תושבי בתיים לראות מכונית נוסעת ברחוב הראשי ללא נהג. השוטרים שעצרו את המכונית מצאו את גיל יושב על כסא הנהג. כשקומתו הקטנה לא הציצה אפילו מעל ההגה.

במשך החודשים האחרונים הצליח גיל לצבור כ-20 תיקים, מיספר שאפילו עברייני מבוגר לא היה מתבייש בו. המישטרה היתה חסרת-אונים. בכל פעם שנתפס החזירו אותו השוטרים לבית אמו, גערו בו, והזירו את האם וחזרו לתחנת המישטרה. רק כדי למצוא את גיל מוכא לשם בחזרה תוך ימים ספורים.

בחזרה

לחיך החם

אשר גיל היה ילד קטן, התגרשו הוריו, ומאו התחילו הצרות. מגיל 8 התגלגל הילד בעל העיניים הירוקות להי האפרסק במוסדות שונים. "המוסדות האלה הם כשביל ילדים יתומים, שאין להם אבא. כולם לובשים שם בגדים מלוכלכים וקרועים,



גיל ואוסף כרזות-האופנועים שלו. אני אוהב רוח בפנים שלי!